

Габриела Масларева

Област Пазарджик, община Брацигово, село Исперихово,

Професионална гимназия по икономика и мениджмънт, 11а клас

Есе на тема:

Стремежът ни към справедливост

Дали наистина по света има справедливост? И дали справедливостта се прилага във всеки един случай? Думата справедливост оказва огромно влияние върху цялата човешка нация. Тази дума поражда във всеки един от нас някакво чувство, като страх, тъга, презрение, изненада и други подобни емоции.

Справедливостта може да се прояви във всеки един момент и всеки един етап от живота. Тази дума справедливост се среща все по рядко в ежедневието на човека. Младото общество не разбира смисъла ѝ, защото справедливостта в днешно време не се характеризира по правилния начин. Ако направим малки усилия да покажем какво точно означава справедливостта, ще се чувстваме удовлетворени, защото няма да бъдем потъпквани. По един или по друг начин ние самите ще се чувстваме горди, че сме накарали поне един човек да уважава това, което тази дума означава.

Когато в обществото се заговори за справедливост, винаги изниква въпросът дали съществува тя в правосъдието. В правосъдието, разбира се, има общоприети норми за справедливост, които трябва да действат винаги.

Като малки родителите и учителите ни учат да различаваме справедливото от несправедливото. Учат ни също така и на справедливост между всички, но с времето пораствайки, ги осъзнаваме и изведнъж, сблъсквайки се с действителността, представата ни се променя коренно. Тогава осъзнаваме, че животът не е приказка, но това не бива да ни плаши, и колкото и да не е справедлив животът, той ни е даден до го изживеем такъв, какъвто е. В обществото, от една страна, остава мнението, че престъпниците в повечето случаи не са осъждани или че присъдата им е много малка за това, което са извършили. В същото време, от другата страна, всички затвори са претъпкани с осъдени хора, което значи, че все пак съдебната система функционира и се стреми към справедливост.

Разбира се, има и хора сред обществото, които си задават въпроси от типа дали има корупция в съдебната система, дали един съдия може да бъде независим, дали той може да бъде подвластен на чуждо мнение и влияние. Обаче обществото не разсъждава, че съдията е човек, точно като всички нас, той с нищо не е по-различен от нас, той също има емоции, психика и стабилност. В ежедневието си този човек осъжда по няколко души на ден. Този човек се прибира вечер при семейството си, с мисълта, че е изпратил тези хора да лежат в затвора повече от двадесет години. Дали този човек не си задава въпроса справедлив ли е бил, прав ли е бил, когато се е произнесъл с тази присъда, дали наистина те са извършили престъплението, ами хипотезата, че може би не са били те, а може би е някой друг, който продължава да е на свобода и който има

възможността пак да извърши още едно престъпление. И най-важният въпрос е: Защо вместо да се прибере щастлив при семейството си, си задава тези въпроси. Защото е човек и има съвест.

От друга гледна точка какво ще каже обществото след тежко дело, разглеждало се дълъг период от време, събирани са много доказателства и съдията не осъди този, който се предполага да е извършител. Дали съдията би си задал въпроса: ако наистина това е извършителят, дали правилно преценил доказателствата, дали не трябваше да положим повече усилия, ако някой неща не са уточнени, дали не е трябвало да ги върне пак на прокурора за да се уточнят тези процеси. Всички тези неща са свързани със стремежа към раздаване на справедливост. Всеки човек има право на справедлив съдебен процес и органите на съдебната власт са длъжни да осигурят тази възможност.

Може да има ситуация, в която съдията изпитва своето лично отношение към една от страните. Когато съдията е вътрешно убеден, че лицето, което стои срещу него е извършило престъплението, но в същото време няма доказателства - как трябва да постъпи? Може ли да осъди един човек само заради собствената си преценка, заради емоциите си, симпатиите си или вътрешните си убеждения? Отговорът е не, защото съдията трябва да се позове по закон на доказателствата, на фактите, на безспорно установените неща. Ако няма такива, не може да осъди нито едно лице. В Наказателното право се смята, че един човек е невинен, докато не се докаже неговата вина. А доказването става само по определени в законите начини.

Справедливост е дума, носеща толкова обширно послание към нас. Послание, карашо ни да се замислим над действията си и последиците от тях. Трябва да изказваме мнението си, да резсъжваме върху постъпките си, а не да се крием, защото се срамуваме. Ние всички, като общество, трябва сами да раздаваме справедливост. Трябва да бъдем устремени към нея. Ако всеки от нас бъде справедлив в отношенията се към другия, ще постигнем по-спокоен живот. Ако всички ние се позовем на силата на съвестта и достойнството си, спазваме наложените правила и се доверяваме на работата на държавните органи, то нашият стремеж към справедливост ще направи живота ни щастлив.